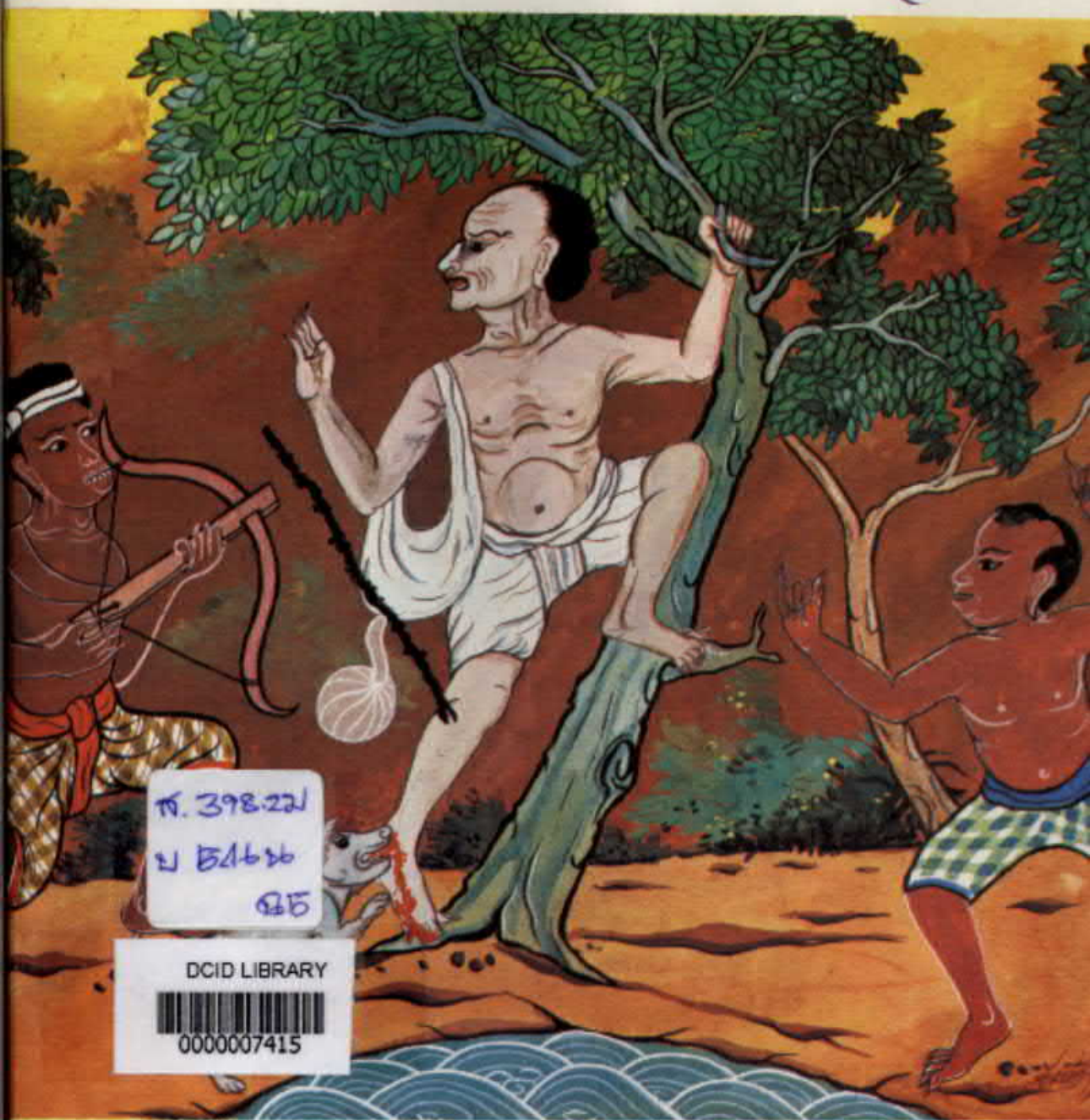

นิทานภาพเทพยกุศล

เล่ม ๒

ท. 398.22

ข B46๖

๔๕

DCID LIBRARY

0000007415

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับมัธยมศึกษา
เรื่อง
นิทานภาพกายพย์กลอน เล่ม 2
ของ
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง 8,000 เล่ม

พ.ศ. 2522

ปกกระดาษหนาเล่มละ 12.00 บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของครูสภา
พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

52 ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

หนังสือส่งเสริมการอ่านชื่อ "นิทานภาพภาพย์กลอน" นี้ รวบรวมมาจากหน้ากลางวารสารพุทธรักษา ของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้ประพันธ์คำบรรยายภาพได้แก่นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ นางสุคันธา บุรณะพลิน นางเรืองอุไร กุศลาลัย นางสุนน อมรวิวัฒน์ และนายสถิตย์ เสมานิล ผู้วาดภาพได้แก่นายฉลองศักดิ์ มงคลรัตน์ และกระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งให้นายนรินทร์ นวมารคเป็นผู้ตรวจ คำบรรยายภาพประพันธ์เป็นภาพย์และกลอน เนื้อเรื่องให้คติสอนใจในด้านต่าง ๆ เช่น ความกตัญญูกตเวที ความเมตตาปรานี ความสามัคคี และความขยันหมั่นเพียร เป็นต้น

กรมวิชาการจึงหวังว่าหนังสือจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่เด็กในระดับมัธยมศึกษาทั้งในด้านเนื้อหาสาระและความเพลิดเพลิน

กรมวิชาการ

มกราคม ๒๕๒๑

.....	26 ๗๗ 2544
เลขทะเบียน.....	ศ. ๐๕๖๖ ๑๖
เลขเรียกหนังสือ.....	ศ. ๒๗๔ ๒๖

ป ๕๔๖ ๖

๑. การเมกกาต่อปวงชน	๑
๒. ลูกคิมิกักญู	๓
๓. การขึ้นชนนิยมไพร	๕
๔. อย่าเคียดจันท์มันสามัคคี	๗
๕. แก่งทวลันโจรจกชิง	๙
๖. ใช้กลแก้คนโกง	๑๑
๗. เลี้ยงชีพได้ก้วยสามัคคี	๑๓
๘. พลังใจให้เข้มขัน	๑๕
๙. ระลึกบุญคุณข้าวแกง	๑๗
๑๐. ประเพณีมีใจมั่น	๑๙
๑๑. สรรสมถิตก้วยเมกกา	๒๑
๑๒. จิตการท่งครองทกธรรม	๒๓
๑๓. ไชกลางขวางโอกาส	๒๕
๑๔. เขยขวัญที่สรรแล้ว	๒๗
๑๕. รู้แพ้ชนะและอภัย	๒๙
๑๖. ทักทายไว้ชื้อชอบ	๓๑
๑๗. ขยันการงานไซ้รักไค้	๓๓
๑๘. ทำบุญไว้ได้ผลบุญ	๓๕
๑๙. มานะช่วยอำนวยชัย	๓๗
๒๐. วางใจมิไค้วิสัยใจ	๓๙
๒๑. เรื่องของคนพึงสนใจ	๔๑
๒๒. อย่าหักขักใจนาย	๔๓
๒๓. ไกรจะอยู่คู่โลกา	๔๕

[ข]

หน้า

๒๔. กรองธรรมไว้อย่าใจพาล	๔๗
๒๕. โลกนี้ก็มีภลาภหาย	๔๘
๒๖. หลงกลไม่พ้นวอก	๕๑
๒๗. โลกนี้มีภัยภัยอันจบ	๕๓
๒๘. คนที่ย่อมมีลาภ	๕๕
๒๙. ผู้นำดีเป็นศรีสง่า	๕๗
๓๐. การฝึกอย่างฝึกทำ	๕๘
๓๑. หลีกให้ไกลคนพาล	๖๑
๓๒. เสียของสองฝั่งหิน	๖๓
๓๓. เหตุเบาความกตัญญูธรรม	๖๕
๓๔. สังขารนี้ไม่จริง	๖๗
๓๕. เพื่อแก้ไขใช้ปัญญา	๖๘
๓๖. จงรอบคอบรอบการใจ	๗๑
๓๗. โทษระยาที่ยิ่ง	๗๓
๓๘. พบคนก็เป็นศรีทั่ว	๗๕
๓๙. รักสหายเท่าไรภายหลัง	๗๗
๔๐. ไถ่ขายก็พาพินัย	๗๘
๔๑. เว้นทำลายย่อมได้คุณ	๘๑
๔๒. ปัญญาพาทั่วรอบคอบ	๘๓

ควรมेतตาต่อปวงชน

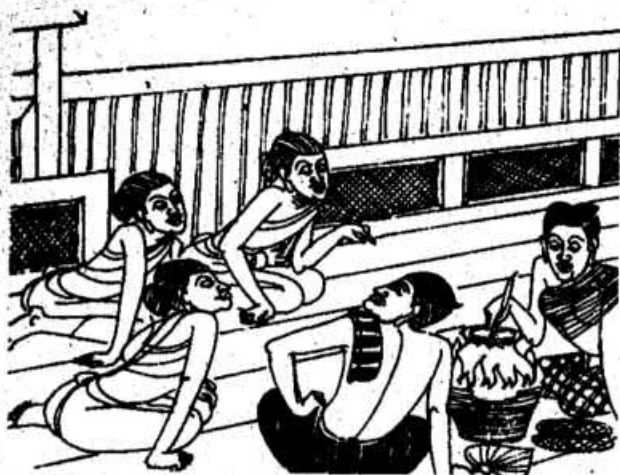

ใครได้เสพปายาส
แต่กลัวขาดเปลืองเงินทอง
ยังอยากมากยิ่งหมอง
นางเมียดต้องปลอมเศรษฐี

“จะหุงปรุงส่วนท่าน
ฉันไม่ปันแบ่งพลี
รู้ใจท่านตระหนี่
ขุนพราหมณ์ก็ควรมेतตา

แบ่งปันเจือจานมัง”
“ฉันไม่ฟังคำหลอนว่า
ไปก่อนอย่ารอร่า
ขึ้นอยู่บ้าน้าอกกีน”

พราหมณ์แปลงแกลงธรรม
 น้อมขักน้ำกุศลสัน
 แผลเพื่อเอื้ออาถิณ
 มีบุญสันตถสงสนอง

เศรษฐีพึ่งสุนทร
 จิตโอนอ่อนหย่อนลำพอง
 ตักบัวกึ่งบ่อนทอง
 ไบไม้รองแจกบีพราหมณ์

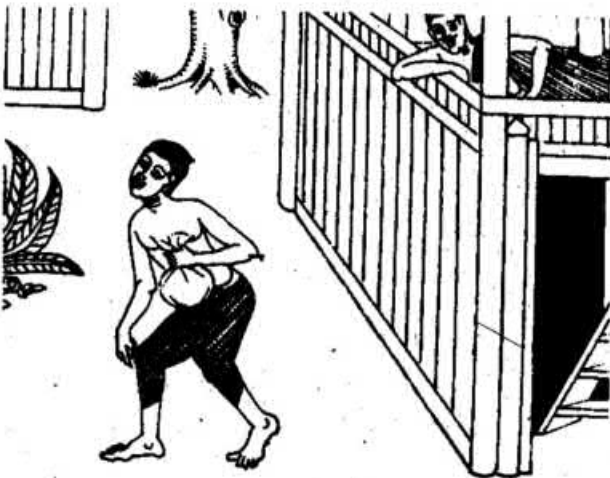
ยังห้วงหวงเสียดาย
 พราหมณ์กลับกลายร่างทั้งสาม
 เป็นเทพสง่างาม
 เสด็จมาตามเทวัญญา
 ให้เตือนสติท่าน
 อย่าโมหันธ์เคียดฉันทา
 เศรษฐีมีเงินตรา
 ควรเมตตาต่อปวงชน

ลูกตีมีกตัญญู

อาสาเป็นข้าใช้
เศรษฐีใหญ่ใจเมตตา
อาหารสามเวลา
แลกเป็นค่าแรงงาน

ยามกินดิลถึง
พ่อแม่ซึ่งรออยู่บ้าน
คับคั่นแสนทรมาน
ญาติวงศ์วานมิเหลียวแล

ถูกจับขบขันส่วน
สองจานควรให้พ่อแม่
เศรษฐีมองพะงั่ว
อหากรู้แน่พ่อแม่ใด

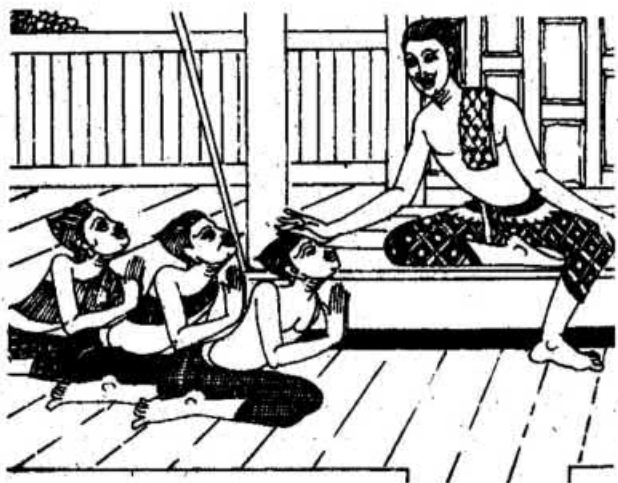

“ข้าแต่ผู้ทรงคุณ
แต่การร่ายยั้งข้าไท
อาหารส่วนข้าได้
ขอแบ่งให้คู่เสียดา

พ่อแม่มองพระคุณ
น้ำเกอหนุนตามฐานา
ทอดทองไม่นำพา
บาปหนักหนาข้าทลิกหนี่”

“ขอบนนักจกกับขอม
ขอคนนิยมกตเวที
พ่อแม่และเจ้าน
เราเศรษฐกิจอุปการ”

ควรขึ้นขมเนียมไพร

ได้ร่มไม้ใบหนา
สร้างเคหาเป็นที่อยู่
หยาดฝนล้นหลั่งพร
ก็ยังอยู่สุขสำราญ

อยู่คนวาด
สองคนคดเลียบสาน
พันโค่นคันหักราน
เคื่องว่าคาญผลไม่มี

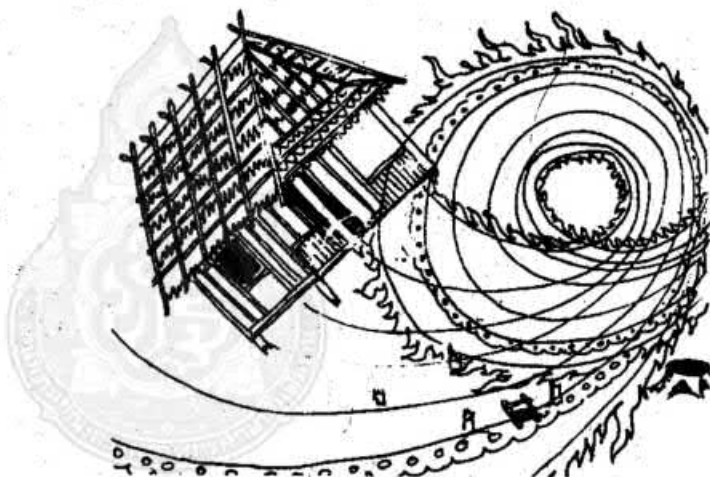
สิ้นร่มไม้ใบบัง
หลบเข้านบงสุริยศรี
ร้อนแรงแสงวี
โบทักควพอบรรเทา

ลมกล้าพายุโยก
พัดกระโยกไม้ใบเบา
เว้งว่างหว่างลำเนา
ต้องหนีเข้าพงไพรวัน

พายุช่องว่างข้าง
หมุนเรือนคว้างเป็นกังหัน
บ้านไร่หม่มไม้กัน
หักสะบั้นควายนรงค

ออกเลื้อยอนาณัก
ไม่ควรจักโค่นให้ล้ม
ปลูกไว้บังนกกกลม
ควรขึ้นข่มนิคมไพร

อย่าเตี้ยตั้นห่มนสามัคคี

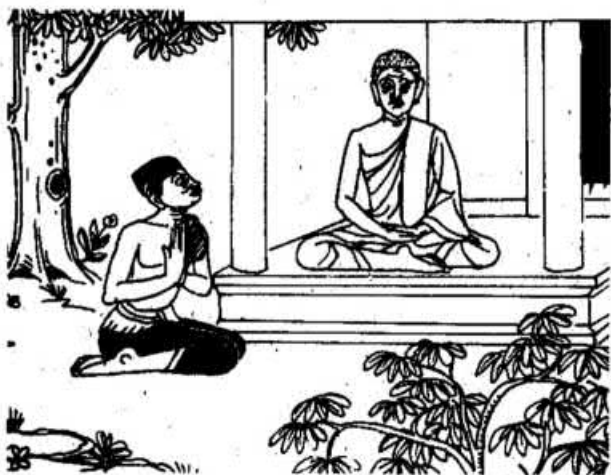

“พวกเราเป็นเจ้าถิ่น
อย่าคหิ่นอหังการ”
“กลาคกกงมา
ใครเก่งกล้าเหนือกว่ากัน”

โรมรัน โล่ฟันฟอน
ตะลุมบอนแข็งขยัน
สลัดแก้พันะกัน
อยู่เป็นนัยหลายครั้งครา

เหนือชกกายใครหักผ่อน
เรียวรงหย่อนอ่อนระอา
คึกการวันข้างหน้า
ฝ่ายเราทำอะไรเสียที

บุรุษเจ้าบุญญา
เฝ้าปรักษาศักดิ์
พระคุณเจ้าช่วยป
การทนต์นโค

ผู้ทรงศีลสังวร
ท่านสั่งสอนเป็นคำไบ
ให้รู้ชนะใจ
อย่าคิดร้ายเบียดเบียนกัน

คิดได้ต่างวายทุก
ประสพสุขเกษมสันต์
ปรองคองสองสันพันธ์
มเตยคณทมนสามัคคี

แต่งตัวต้นใจจกขิง

สินทรัพย์รับมรดก
พ่อแม่ยกให้ครอบครอง
ทั้งแก้วแหวนเงินทอง
คู่สมต้องศุภพรพา

นางศุเป็นศรีเรือน
ชวนตัวเขื่อนทานบิศา
อยากแต่งเพชรจินดา
อวดพยานาอาคน

มานพหาภรรยา
จากเคหาสู่ไพรสมณท์
เดือนนางระวังคน
แต่งของล้นคนจกขิง

นางวอนจะอันว่า
 "พี่ไม่ว่าจะท้วงติง
 น้องอยากจักสวดยิ่ง
 สร้อยสะอองพรงสักวัน"

๕๕
 ว่าคาญนางรณค
 หน่มออ้อใจหวาควัน
 บัคคลโจรฉกรรจ์
 รุมล้อมกันขู่ขวัญ

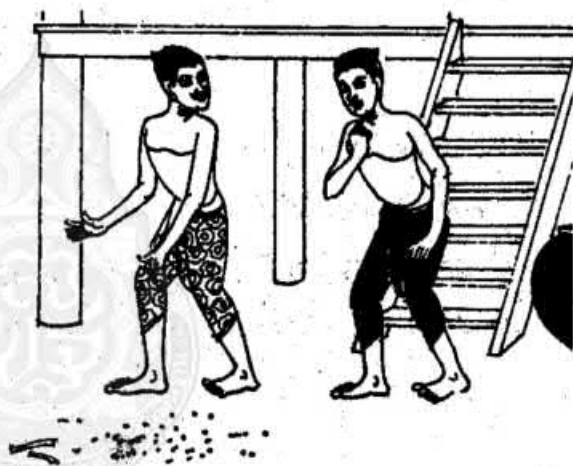
เหล่าโจรปล้นชิงทรัพย์
 เครื่องประดับแก้วมณี
 ส่นทรัพย์ยับครวณ
 รอคยวนกบฏ

ใช้ถนบกัคนโกง

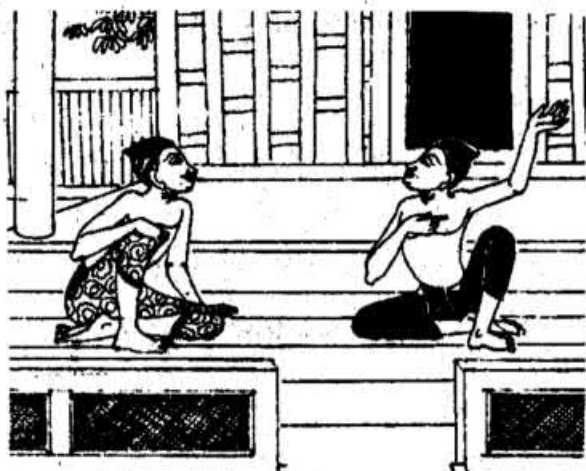

พ่อค้ามาทางไกล
ขนตาลโตนไ้วบ้านเพื่อน
ฝากไว้ไม่ดังเตือน
มิ้นข้เชื่อนรีบกลับมา

พ่อค้าผู้สหาย
แต่รั้งยักย้ายใจโลภ
“หนูกินหมกสันท่า
ด้ายมุดมาเอาคืนไป”

ลูกใจพลันได้คิด
เพื่อนสนิททำเราได้
“ข้างเด็กมิเป็นไร
มาหนุไปว่านากัน”

กักเด็กไว้ในเรือน
 แกล้งบอกเพื่อนพ้องตัวอื่น
 “หนูน้อยเล่นอยู่นี่
 คว้าหินเหวี่ยงโยนไป”

ถูกกดนักโกงต้อง
 พ้อคำฟ้องศาลโคยไว
 คุลาการห้ามชกใช้
 ความทรมานต่างโกงกัน

ปีบาคคัสสินค
 จงอย่าหึงเคียดคนนั้น
 นำลูกและหลาน
 ส่งคืนกันเลิกผูกเวร

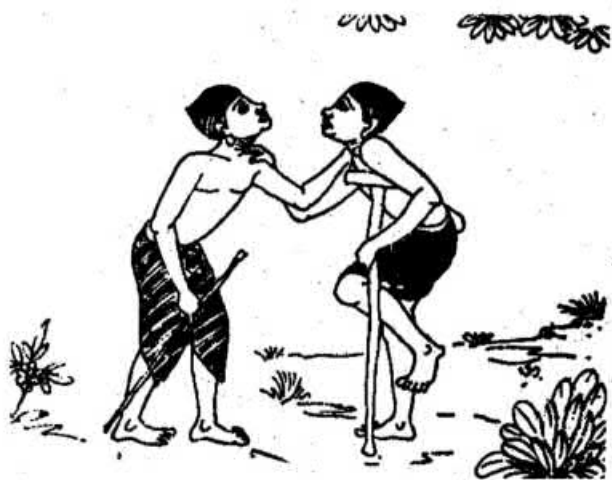

เลี้ยงชีพได้ด้วยสามัคคี

อาภัพข้าวนา
กรรมไภยสง
เสียพาเราต้อง
คลำทางท่องเที่ยวขอทาน

พบชายอีกนายหนึ่ง
เพื่อนยังขังสุทรมาน
เสียพาพาพิการ
ลึกลับอ่านการทำกิน

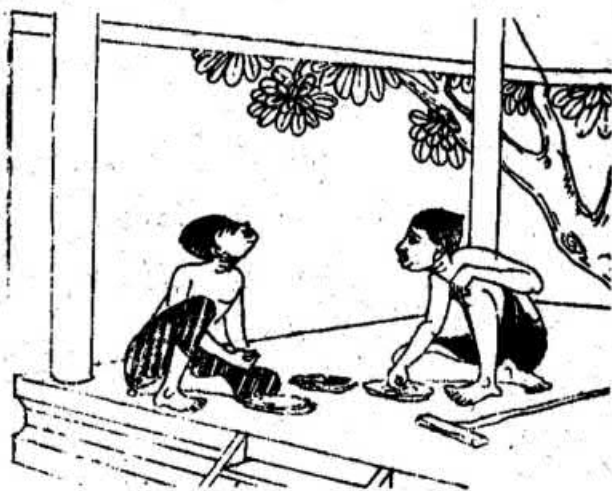

สองเกลอเจอขังหน้า
ต่างปรึกษาหาหนทาง
เหนื่อยหน่ายไม่หมั่นคน-
รณคันทาพาคทา

ตามอกชอกเขาวัว
 สมองโล่คิดขบคาย
 ขาเสียคือหมาย
 เป็นคาให้ชายชาติ

ต่างได้อาศัยกัน
 ขอทานสรรณวิดี
 รับจ้างนางงานมี
 คนค้าช่วยเพื่อนทำ

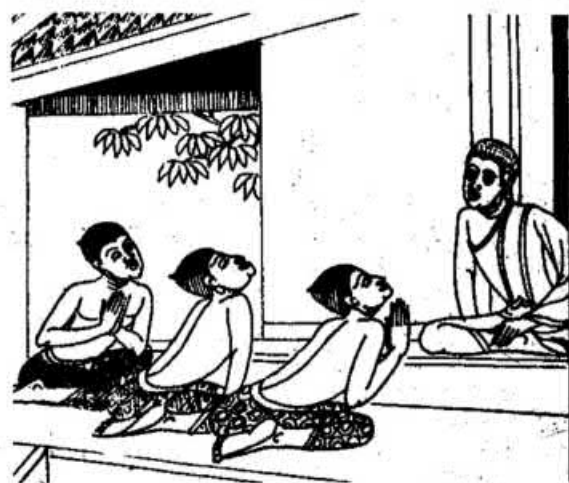
เคยเบญจค้อยเป็นสุข
 คลายความทุกข์ตระกำ
 กินคืออยู่ประจำ
 ด้วยคุณธรรมแห่งสามัคคี

พลั้งใจให้เข้มนั่น

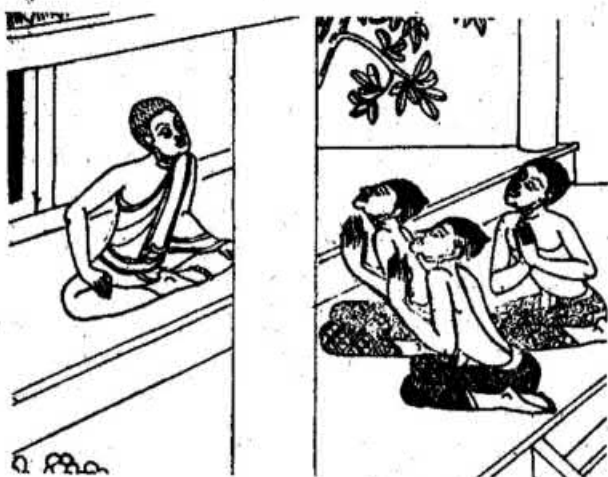

สมภารท่านเจ้าวัด
ศิษย์ปฏิบัติมีมากหน้า
ช่างฝนคลหน้านา
ศิษย์มาลากลับบ้านตน

อาจารย์ท่านคักเตือน
อย่าแซ่เขื่อนศิษย์ทุกคน
ช่วยงานให้เกิดผล
อย่าคบคนพาลเสเพล

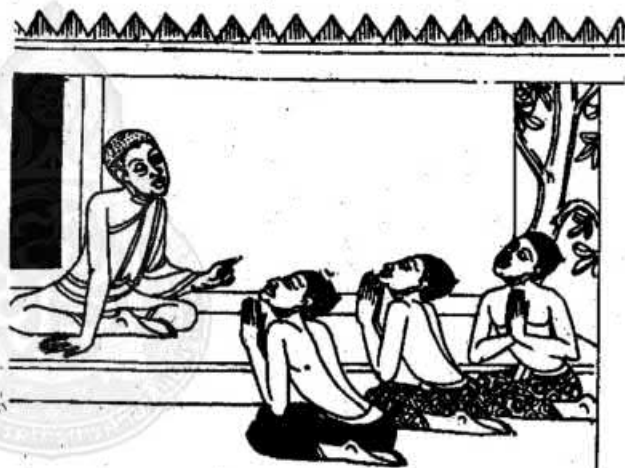

เสร็จกิจศิษย์รบกั
เข้าค้ำับไม่รวนเร
บางศิษย์จิตหันเห
ทำเกรเลผลึกตา

บ้างเล่าเค้าความจริง
เรื่องทุกสิ่งความเป็นมา
ได้เพื่อนไม่เข้าท่า
ชอบซักพาสู่บาร

สมภารท่านตระหนัก
ห่วงศิษย์นักจกเสียหาย
สอนข้าพเจ้าสาธยาย
จะคบใครจงคุณ

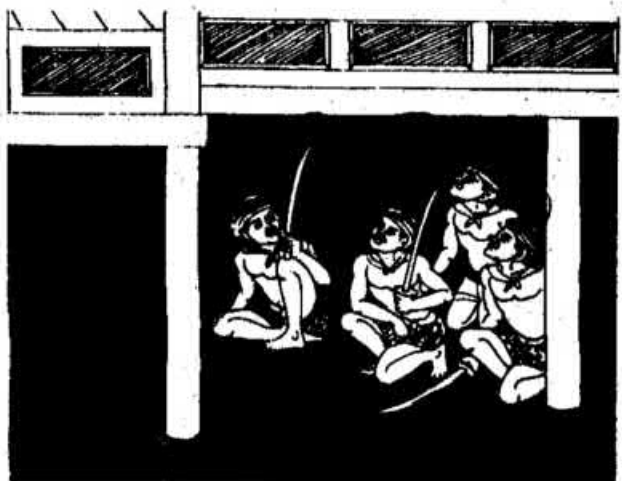
เพื่อนดีเป็นศรีตัว
คบคนชั่วพวามคณ
หลังใจให้เข้มนัน
จักหาหนสู่ความดี

ระลึกบุญคุณข้าวกะ

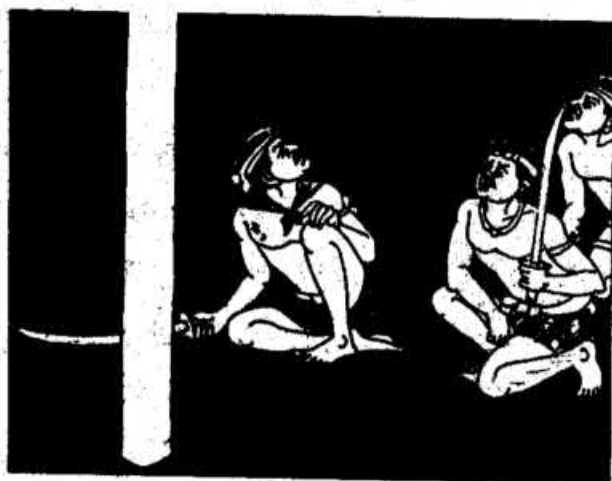

โจรสุมข่มขู่พล
หมายเข้าปล้นมาเจ้าทรัพย์
ปรึกษากันเสร็จสรรพ
นับเวลาคอยท่า

ติดตามยามก่อนรุ่ง
ดาวโจรพุ่งพวยรัศมี
ได้โจโรดักซี้
รีบเร็วโจรใจหมิ

ชวนกันขึ้นคันทมา
สู่เคหาเศรษฐีสิน
แฝงกายได้ดูนิน
ข้าทาสต่างหลบนอน

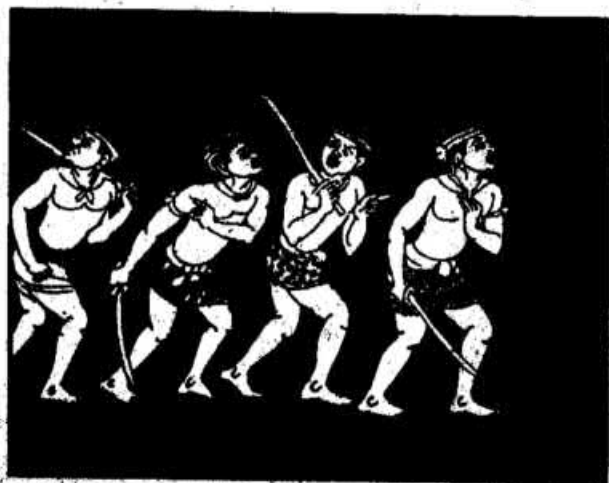
ยามตึกนิกหิวโหย
เรื้อนแรงโรยพ่นอ้ออ่อน
นาอโงะโงะท่อน
ตอนน้ำใสไหลลงมา

พลาจติคณโค
บังอวโจทอมโอชา
ตะถนบ้นกว่า
น้ำปลาร้าราครเรา

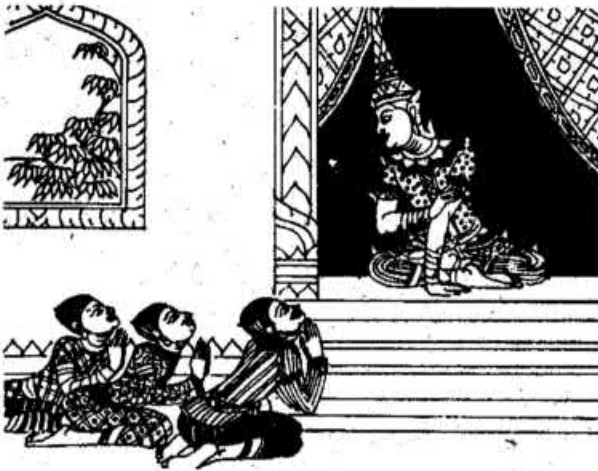
จุกใจไค่สำนึก
เมื่อรู้สึกหิวรเรหา
นับเป็นบุญคุณเขา
ช่วยให้เราเพลาระโหย

ภาเราจักคิดร้าย
มันยังหมายลักขโมย
เหมือนเนรคุณโดย
ไม่รู้ตอบแทนคุณคน

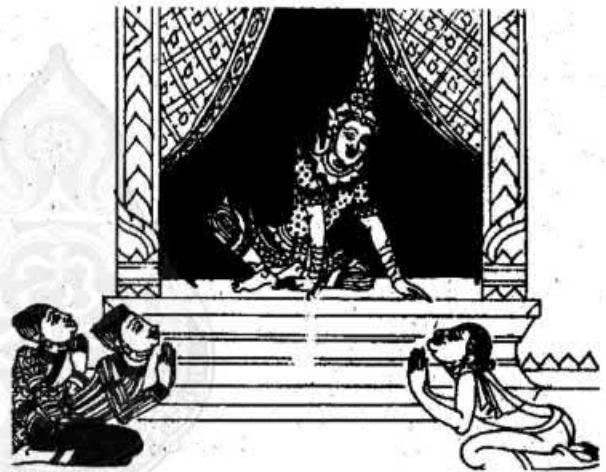

ประเพณีมีใจมั่น

สอส่วนทวนพยาน
พระภูบาลให้ลงทัณฑ์
ความผิดมีมหันต์
มนเฑียรบาลต้องปรับโทษ

ตรัสถามปุโรหิต
“ลูกท่านคิดโทษสถานใด
ตำแหน่งหัวหมื่นใหญ่
กำเริบใจไม่เจียมตน”

“ขอเดชพระผ่านเกล้า
อันลูกเกล้าฯ ประพฤติตน
ปวิศไม่ควรพิน
เจ็ดชั่วโคตรโทษถึงตาย”

“เอ็นดูท่านผู้ใหญ่
เคยบิดไข้วางวาย
ท่านขอเราก็คลาย
โทษลูกชายไม่มาพิน”

“บอองค์พระทรงฤทธ
อย่าได้คึกคอกัยมัน
ชีวิตเหล่าข้าฯ นน
ถวายทรงธรรมเป็นราชพลี”

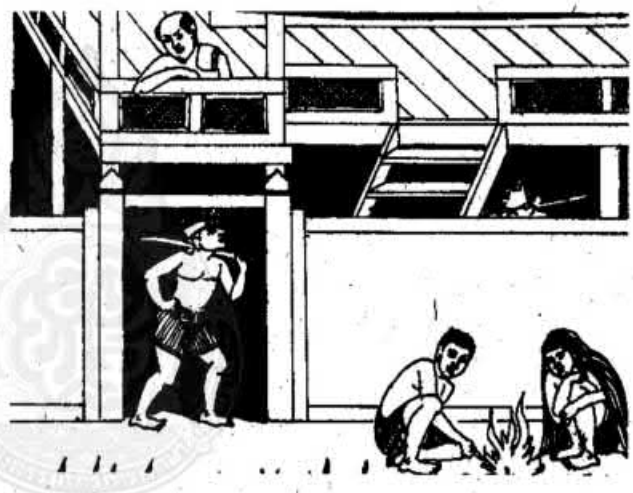
พั่งด้อยท่านครูเฒ่า
พระจอมเกล้าฯ โปรคปรานี
บำเพ็ญคุณความดี
งกโทษที่จะลงทัณฑ์
ด้วยผลแห่งสุจริต
ท่านปโรหิตจิตดีคมัน
ประเพณีอันคณัน
ถือสำคัญยิ่งชีพตน

สุขสมถวิลด้วยเมตตา

เศรษฐีมีเงินทอง
ทรัพย์เนื่องนองล้นเหลือใจ
มีมากยิ่งมักได้
ห้ ห้ เื่อเฟื่อใครไม่นำพา

รึกนาทานั้นไพร่
เอาแต่ใจไร้กรุณา
หว่าคจิตครุ่นคิดว้า
โจรจกมาฉกชิงไป

บ้าวไพร่ไม่มีสุบ
คักคั่นลูกคอขระวังระไว
ยามนอนท่อนหลับไหล
เศรษฐีใหญ่ใจโลภหลง

ยังอีกเศรษฐีหนึ่ง
ใจปราบขงกุลศตรง
โอบเออเจ้อจ่าง
ละโลกหลงงเมตตา

ให้มันสรรพารหัท
คนยากขักขักเขมา
นจกจ่ายให้เสอตำ
ท่งน้ำท่ามาอาบกิน

ศลบุญหนุนสนอง
มีบ้านบ่ลงมากทรหัยสิน
ร่วมเย็นเป็นอาจิณ
สุขสมฉวิลควัยเมตตา

จิตควรตั้งครองหศีธรรม

“บ้านแต่พระสัทธา
อันลูกข้าพญฐุมาร
นินสัยใจเป็นพาล
พระคุณท่านช่วยอบรม”

อยู่ด้วยพระคาบส
พาโอรสไปชนบม
ต้นมะเดาหม
“อย่าเค็ดคมเฟิงผลิใบ”

กุมารนนมเชอ
เค็ดไม้เหลอเคียวคำใหญ่
อ้าปากชักพลาไก
“ขมจัญไรไมควรมิ”

ด่มเขากกระชากต้น
ดอนรากโค่นจนป่นปี้
ครานันท์เนโศค
เห็นฤทธิไกรมารา

"สะเคาเฟิงนรกผลิต
พระทรงอุทอชงบหา
หากเจริญพระบ้นชา
คงหาบเข้าคนบึงบั้ง"

กุมารภราดรฉลาด
รับโอวาท่านสอนสั่ง
เลิกรันคำทุรัง
จิตท่านคงครองทศธรรม

โยคลางขวางโอกาส

กตาท่านายหนึ่ง
ยึดมั่นเชื่อโศคลาง
กอบการงานทุกอย่าง
ตามทิศทางของฤกษ์ยาม

วันหนึ่งเศรษฐีใหญ่
ให้พลไพร่มาบอกความ
จะยกเคหาสน์งาม
ทรัพย์สินหลามยามย้ายไกล

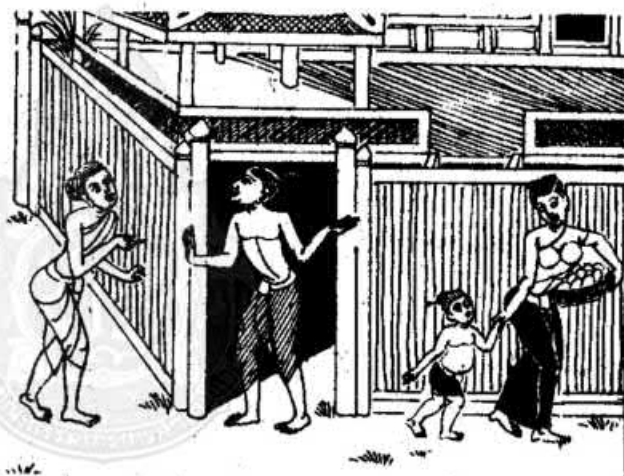

ให้ชายผู้เชื่อเคราะห์
ตกลงเหมาะรับรับไว้
หันเหียงจะเปลี่ยนใจ
มอบคนใหม่เลิกสัญญา

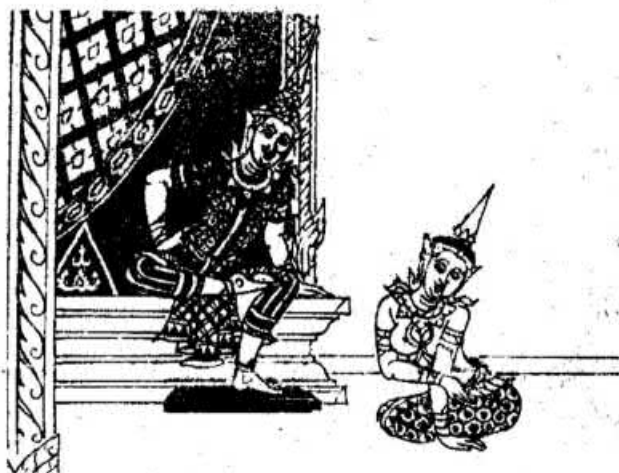
ชายหนุ่มตรวจดูวง
ยังเป็นห่วงโชคชะตา
ก่อนเที่ยงระบือว่า
เป็นอปราชัยพึ่งทำ

ตะวันชายบ้ายเลยไป
เศรษฐีใหญ่ถือด้อยคำ
มอบสินทรัพย์มากล้ำ
เพื่อนำรับไปครอง

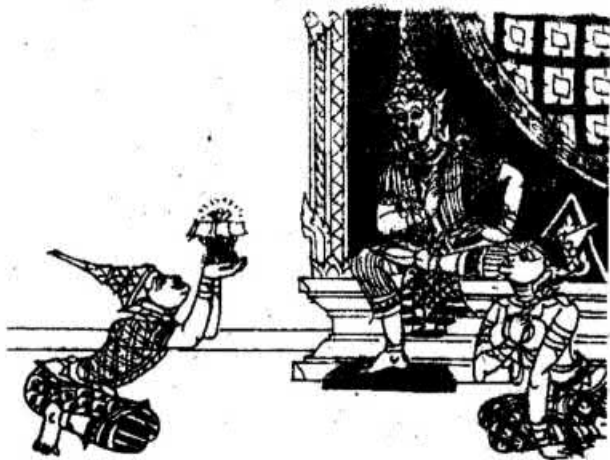
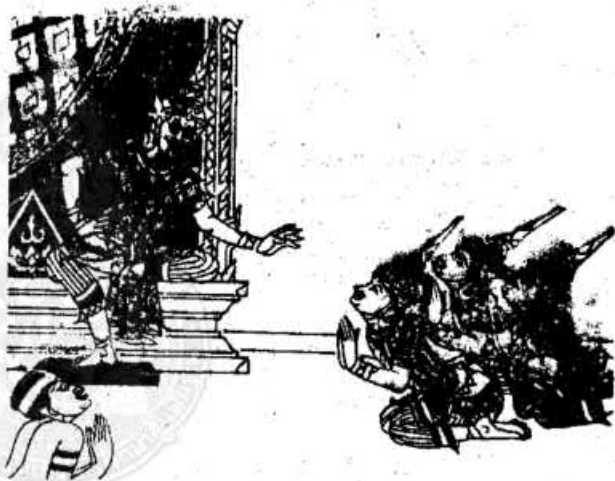
เศรษฐีร้อยละห้อยละเหี่ย
ชายผู้เสียโอกาสทอง
ควยเขื่อโชคกลางสนอง
จึงจำครองกระท่อมเก็น

เขยขวัญที่สรรแล้ว

องค์กษัตริย์ตรัสเรียกขาน
โถมพิลาสนรกรุ่นจำเรณูศรี
ปรารภเรื่องเด็กพระสวามิ
ให้เสนียบอกข่าวว่าร้องไป

พระโอรสต่างดิ้นรนพรอน
หมายข่มขืนนังลักษณพกตรสไต
ต่างมาเฝ้าราชันด้วยมโน
พระภูวนัยจะเลือกองค์ทรงปรียา

กตีกาแต่ละองค์ส่งของขวัญ
ภายในหนึ่งเดือนนั้นให้ทันหน้า
ใครก็เด่นอภิเชกเอกสุธา
องค์ทรงมาถวายเพชรเม็กงามนัก

องค์ที่สองนั้นถวายพระแสงดาบ
 อานภาพปราบไถ่ทั้งไตรจักร
 องค์ที่สามทูลว่าข้าจงรัก
 แต่มิก็จแสนหนักแฉ่งเวลา

มีอาทาบองบัวญอัน ไพจิตร
 กว้ยยังกิจสารพันล้วนปัญหา
 สงเคราะห์ที่ผู้เจ็บป่วยช่วยประชา
 ถูกโจรมาไว้ที่พึ่งจึงอาทร

พระราชอาพพระทัยจุได้แก้ว
 องค์นั้นแหละใช่แล้วดวงสมร
 อภิเษกออกพธูผู้งามอน
 ครองนครด้วยธรรมล้ำเลิศเอย

รู้แพ้ ชนะและอภัย

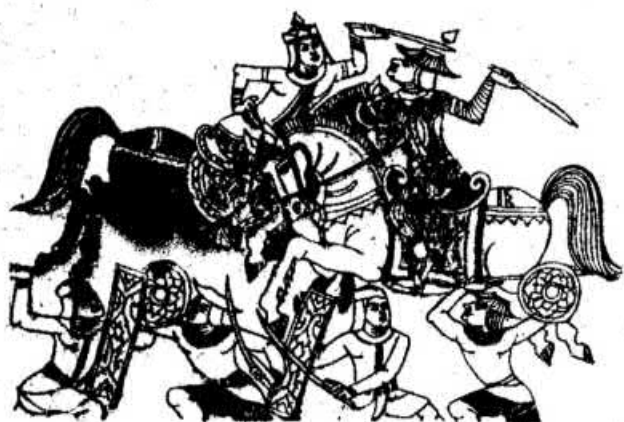

ออกขุนโรมรณรงค์
ขับพลตรงเป็นกองหน้า
โล่ธงทศศตรา
อาวุธมหาประจัญ

ฝ่ายศรีมณฑนคร
แต่งขุนรอนสู้แย้งบัน
คุมทัพนับสิบพัน
มุ่งหาหนผลาญไพร

สิงห์สองคะนองศึก
กำแหงฮึกเข้าต่อตี
พลโกรไล่วัว
ต่างฝ่ายมีกำลังหาญ

ขุนโรมใจมั่งจ้ว
บุกทะเลวงขุนรอนราดู
แม่ทัพตีมันตร์ชาญ
หลักหลบพลันเจียคเตียรไป

ปีพรอกขอตหมวกวัน
ตกต้องกินอสุใจ
เกือกคาลทะยานไล่
ตีด้นไปหมายชีวา

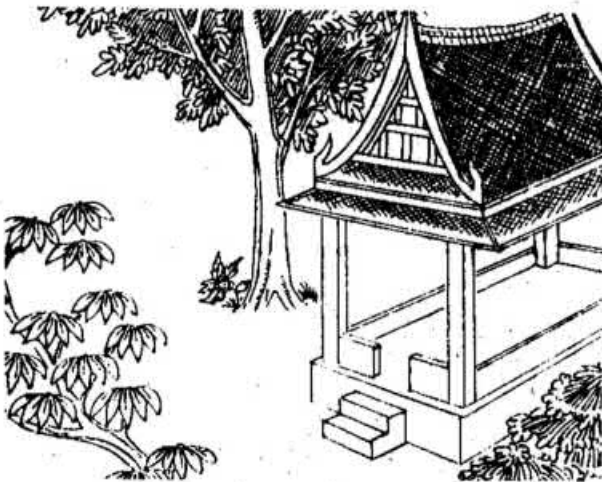
ขุนโรมมิหันหลบ
ขุนรอนรกรเร่งมา
พันดาบหักชิงหน้า
ไวชีวาไม่มาพัน
ด้วยใจเป็นนักรู้
ยอมจกกรอกัยกัน
รันพันชนะมัน
ข้าเดิมกันไม่พึ่งทำ

ตัวตายไว้อยชอบ

คนคหเออเฟอ
จิตแผ่เพื่อคนรักใคร่
ยามอันคับขันไป
ชนจึงได้มาบูชา

บุตรชายใจผูกพัน
นอนหลับฝันถึงบิดา
ว่าถูกคนหายาบฆ่า
บุคคลนั้นหาสมบัติไป

คนเข้าแรงสำรวจ
รีบไปตรวจหลุมศพใหญ่
ร่างพ่อทับแหวนไว้
คนใจร้ายไม่ทันเห็น

คิดสร้างศาลาใหม่
ให้อาศัยได้ร่มเย็น
จารึกความดีเด่น
เป็นอนุสรณ์บิทรตน
วันหนึ่งพายุโหม
ฝนสาดโถมพ้ามืดมน
หม้อโจรมาตีค่น
บนศาลาหักอาลัย

เฟื่องผ่านอ่านลิลิต
ยิ่งจับจิตตรึงตรองไป
ตระหนักคนดีไซ้
ตัวตายไปชื่อกงทน

จำเราเลิกประทุษ
เบียดเบียนมนุษย์ทุกตำบล
กลับจิตบำเพ็ญศล
แต่ประ โยชน์เพื่อทดแทน
ต่อเติมเสริมศาลา
ให้แน่นหนาเป็นบึกแผ่น
ทรัพย์สินในดินแดน
นับหมื่นแสนขยันทำ

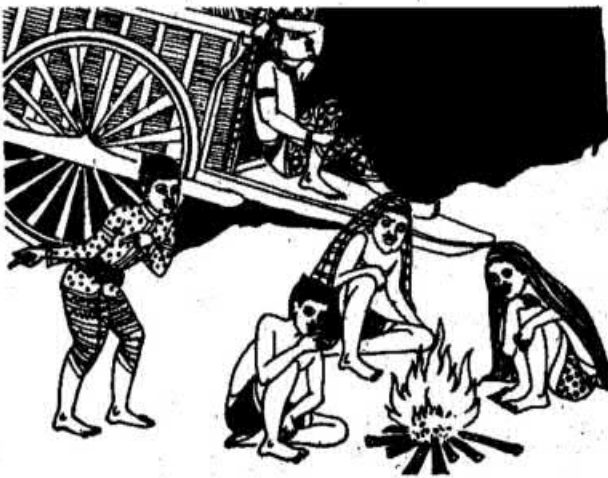

ขยันทำงานไซร้จักได้ดี

เศรษฐีตกหม่อมม้าย
เมียนกคายมาหลายปี
มีบุตรสุดโสภ
บ่าวไพร่มีเกลื่อนเคหา

สองทาสเรือนเบียดขาย
ทำนายนายต่างหุดา
คมไพร่ชนสินค้า
ชนล่องหนาคำไ
ทาสหนึ่งปิ้งลำพอง
หยิ่งจองพองนายรักใคร่
การงานไม่ได้ใจ
ละเลยไว้ให้เพื่อนทำ

นานกว่าสิบปี
สมบัติทวีมากเหลือจำ
ทาสทาสคนนั้น
บุตรสาวข้าไว้คู่ครอง

เศรษฐีมีเพิกเฉย
ทนายเหวี่ยงบ่าวทั้งตอง
คือใครควรให้ครอง
ทรัพย์สินก้อนงอนปรึกษา

ต่างร่วมรวมความคิด
ข้าคนสนิทเศรษฐีชรา
ภักดิ์เสมอมา
เป็นอัครราชอัยงาน

ควรที่ความคิดสนอง
ให้ปกครองทรัพย์สินมหาศาล
เป็นคู่ครองนางคราญ
ดูแลบ้านแทนบิดา

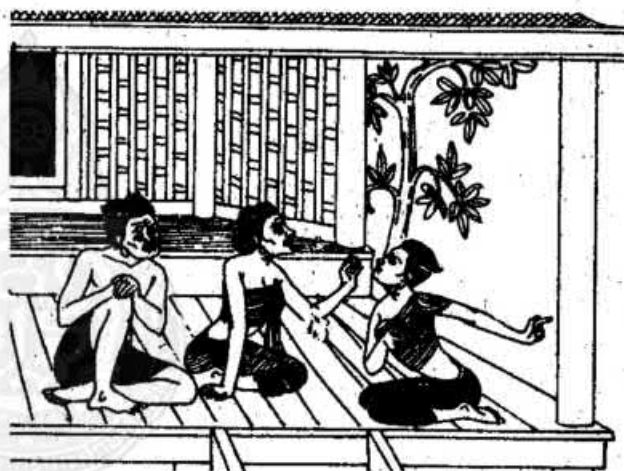
ทำบุญไว้ได้ผลบุญ

สามสาวสุดแสนสวย
นั่งหมั่นด้วยผ้าดอกคำ
นางหนึ่งครระกำ
แต่งตัวครำยามบักสน

๑

เชื่องหญิงขอมอซากงาม
ชอบแต่งตามมิเจียมตน
พ่อนมแสนชากจน
ทนรบเร้าเต้าบวนขวย

อาสาบั้งวงไข
เศรษฐีใหญ่สามปีปลาย
บื้อตรงต่อเจ้านาย
ขอเพียงได้มาราววล

ครากตราทำงานหนัก
ใจจงรักภักดีขยัน
เศรษฐกิจปราชญ์
มอบรางวัลผ้าดอกคำ

ได้ผ้ามีน้ำเชือก
รีบกลับเรือนก่อนใกล้ค่ำ
พบสงฆ์ผู้ทรงธรรม
โอรโอรตาแย่งผ้าไป

ศรัทธาหาความคึก
เต็มดวงจิตสละให้
มอบผ้าสาวกไป
นุ่งห่มใหม่ได้เปลี่ยนครอง
กุศลคลาบัติใหม่
ส่งนางให้สมใจปอง
งามหนึ่งไม่มีสอง
ทรัพย์สิ้นนงนั้บคณนา

มานะช่วยอำนาจชัย

แพ้วชัยบ่จามิคร
ได้ตามติดหลายครั้งครา
ครว่นป่าเสียท่า
ควบอาช้านดกล่าหนี

หลบซ่อนในดินดำ
ทรงบอบป่าทวอนทรี
ไพร่พลผู้กัก
เฝ้ากุ่มไม้ห่างไกล

เ็นคู่พระภูธร
ต้องเรื่อนนอนแนวไพร
ลำบากแสนยากไร
จากเวียงชัยสวรรค์

จอมเจ้าเฝ้าครุฑ
มีสินทูลนิทรา
เห็นสายใยช้อยมา
ตรงพักตราเข้มนอง

แมงมหัตว์น้อยนิก
รู้ประคิษฐ์ลิครังครอง
บักโฮใหญ่ปกบ้อง
ก้นก้อยทองปองราว

ควเราเจ้าแผ่นดิน
โยทรงฉันทะพลพณี
ขัตติยะมานะมี
เข้าต่อตีประจัญบาน
มีชัยจอมกษัตริย์
เสด็จนาคคนถนฐาน
สืบราชศฤงคาร
แผ่ไพศาลเพิ่มบุญญา

วางใจมิได้วิสัยใจ

ร่ำรวยด้วยค้าขาย
เงินมากมายใส่ห่อผ้า
รีบลัดคัมภรดา
สู่เคหาที่อาศัย

สองโจรคอยแอบขุ่ม
เข้ากลั้มรุมแย่งชิงไป
หุบศี่ห่อผ้าใหญ่
ล้มกลิ้งไปไม่ปรานี

ชิงทรัพย์สองห่อใหญ่
โจรหนึ่งใจโลภสันที
หักหลังเพื่อนทำ
หิวอาหาหวานขอหา

เพื่อนจิตกลัดกล
จึงทรยศลอบโรยยา
กระทงใส่ข้าวปลา
ใจเจตนามาเพื่อนกัน

ฝ่ายโจรคนคุมทรัพย์
เห็นเพื่อนกลับรับจับพลัน
ลอบยิงเพื่อนโจรนั้น
สุดบ้องกันจึงบรรลัย

กระห่มหม่อมลำพอง
ผู้เคียวครองทรัพย์ดั่งใหญ่
กินข้าวเสร็จทันใด
ก็สนใจด้วยฤทธิ์ยา
นิทสนับให้เห็น
เป็นเน่นไรให้ศึกษา
ตรองตรึกด้วยปรีชา
อย่าได้ห่อระย่อใจ

เรื่องของตนพึงสนใจ

ตัวเมียต่างโต้แย้ง
 เดียงเกียงแย้งตนถูกต้อง
 จิตใจไม่ปรองคอง
 ปองได้ตามตามบ้านสหาย

เพื่อนบ้านสายตัวขึ้น
 ว่าถูกหลนข้างคู่ปาย
 เพื่อนบ้านสายเมียหมาย
 ว่าคู่หญิงถูกจริงแท้

เพื่อนบ้านอีกคู่หนึ่ง
 ผ่านมาดังจิ้งเรือกัก
 ขอดามความเห็นแม่
 พ่อทั้งคู่คว่ำไรว

ต่างไปเรียกเพื่อนบ้าน
ถามเหตุการณ์เป็นใจ
ศรัทธาฝ่ายชายไซ้
ถูกค้องนั้เป็นน่นอน

ข้างเมื่อต่างคิดว่า
ฝ่ายหญิงหนาถูกกว่าก่อน
โต้เถียงเสียงตอกย่น
เป็นคู่ต่างสู้กัน

จึงสว่เมื่อแรก	เห็นแตกแยกบ้านปลาหมื่น
เสียงขันเรือนคนพสน	สะกดใจเพราะไค้คิก
ขบถกลคนเราน	นั้จอนบ่เขื่อนจิต
เรื่องคนนบ่เหลือคค	ยังกังวลคนอื่นไกล
เรื่องนบ่ให้เหิน	จคจำเป็นคคไป
เรื่องคนต้องสนใจ	จัดการให้คคก่อนเอย

อย่าหัดขัดใจนาย

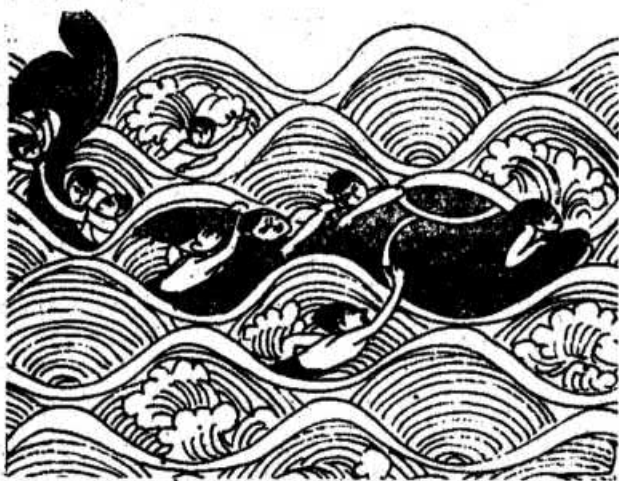

แนวล้อมพร้อมบริวาร
ตามประธานราชสีห์ใหญ่
ชมกลิ่นคนตกใจ
ปลาพาว่ายได้เกตรา

ทนนลุ่มเรือจมลง
เวรกรรมส่งสู่ชาติหน้า
สมเพชสุดเวทนา
เป็นเหยื่อปลาพาบรรลัษ

ราชสีห์กับความโจค
ต่างกล่าวโทษปลาพาใหญ่
จึงจกค่านักใจ
ว่าปลาไซ้แรงฤทธิ์

โลมาปลาใจบุญ
ช่วยเกอหนุ่นไม่เลือกหน้า
ให้เกาะเลาะลัดหา
รอดชีวาไม่บรลย

ราชสีห์และบรวาร
ต่างเบิกบานชมหน้าใจ
โลมาเหนือปลาโต
จึงออกไพล่ว่าสาธารณ

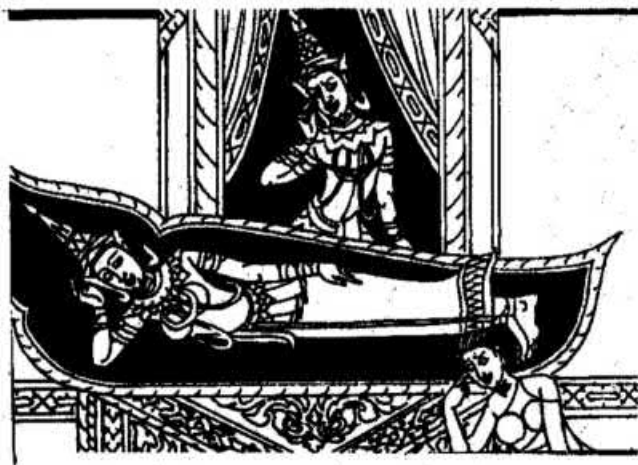
“บิษะจงจอกถ้อย
กระจ้อชรอยอหังการ
ข้าขุนเจ้ามานาน
ยังกล้าพาลขัณฑ์ยังกู

ใครจะอยู่คู่โลกา

"ทุลกระหม่อมพระจอมเกล้า
ข้าบาทเข้าสู่ันตรา
นิมิตเห็นมยุรา
ต้องโสภาคงาทาทอง"

โปรดให้นายพรานไพร
วางบ่วงใหญ่ไปคอยจ้อง
พุ่มมณฑลคุ้มครอง
ช่วยชูทองกลาคนคล้าภัย

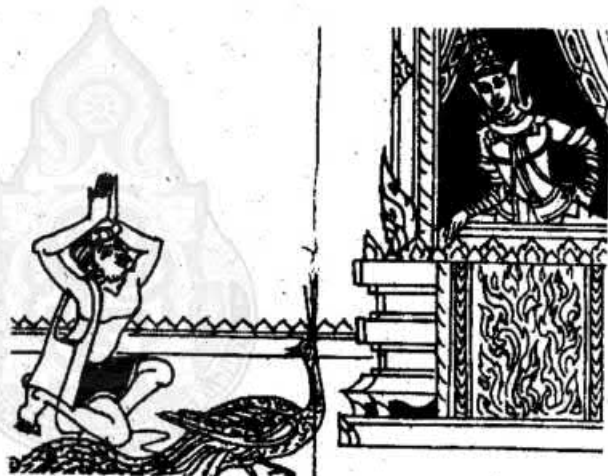

ราชานแสนสังเวช
องค์อัครเรศคู่พิสมัย
ชูทองกล้องมิไค้
ตรอมหฤทัยวายขนา

เคื่องบัคตรัสสั่งให้
พรวนผู้ใหญ่ให้มารยา
มยุเร้งนำมา
ถ่อนธราให้คลายมนต์

ยูงทองคล้องมาถวาย
องค์ภูวนัยปลื้มเปรมถนอม
ข้ากนิเจ้าสักทนต์
ขึ้นคงพันซึ่งวางวาย

ยูงทูลมุลความจริง
ว่าทุกสิ่งย่อมเวียนว่าย
เกิดแก่และเจ็บตาย
ใครอย่าหมายคำโลกา
พึงธรรมนำอันนิสงส์
ราชาทรงเปี่ยมศรัทธา
อภัยปวงสัตว์ป่า
ชนทวนหน้าช่วยคุ้มครอง

ครองธรรมไว้อย่างใจพาล

“ข้าจักงกเนอสค
ตามกำหนดเทวบัญชา
จำศีลในคฤหา
ครบเวลาพาผู้สวรงค์”

นกยูงฟ้างรายสีห์
บังเกิดมีศรัทธาพลัน
กินหญ้าตักเตือกมัน
เนอสควนนโมบูชา

อยู่มาพาธุใหญ่
บันบัวนไปทวงป่า
ฝนร่ากระหน่ำมา
สุดออกหาอาหารกิน

สัตว์สองมองหรมาน
 หองอาหารกหมกสน
 ยงทองคองพลบับน
 อาศยณณการวรสท

จ้าวป่าคราหิวกค
 สมนคคคจคคความค
 บยมยงบย
 กนพนพรอคตาย

ยุงร้งก้องประกาศ
 เทวอานางปรากฎกาย
 วาสีท้านกกาย
 ครองชรณไว้อย่าใจพาล

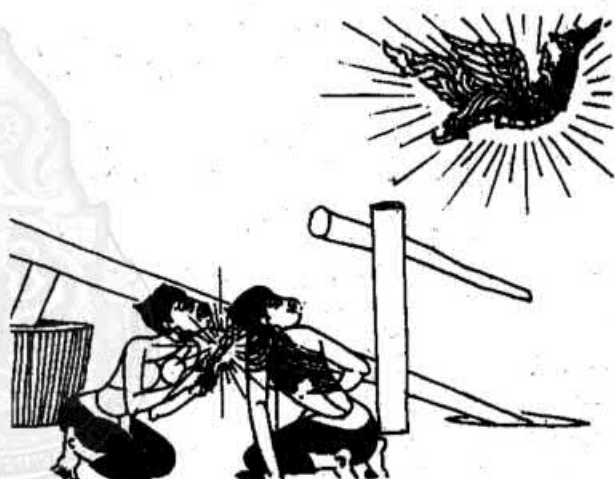

โศกนักมักลาภหาย

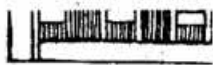

เศรษฐีวัยปลง
กุศลส่งเป็นหงส์ทอง
บินกลับมาเยี่ยมห้อง
ลูกเมียหมองต้องแสนเข็ญ

ยากจนทนทำงาน
ทุกข์ทรมานทั้งเข้าเย็น
“บนทองวันละเส้น
พอให้เป็นเช่นเงินตรา”

เหลือกินยังเก็บได้
ละโมภใครได้มากกว่า
“บนเดียวไม่เข้าท่า”
ลูกร้องว่า “แม่อย่าทำ

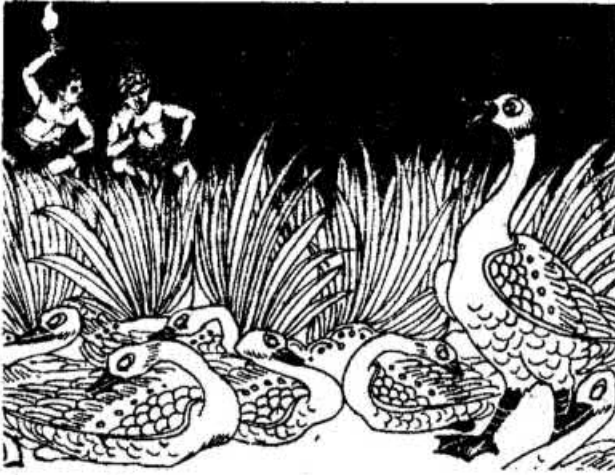
โกลนนักกลางหาย
มุ่งทำร้ายพ่อก่อกรรม"
นางแสร้งแต่งด้อยคำ
เล่าโลมข้าหงส์หลงกล

ได้ทำคว่ำรวบรัด
นางจันมคตงอนบน
ไม่เชื่อสาธิตาคณ
“โยเป็นขนนกธรรมคา”

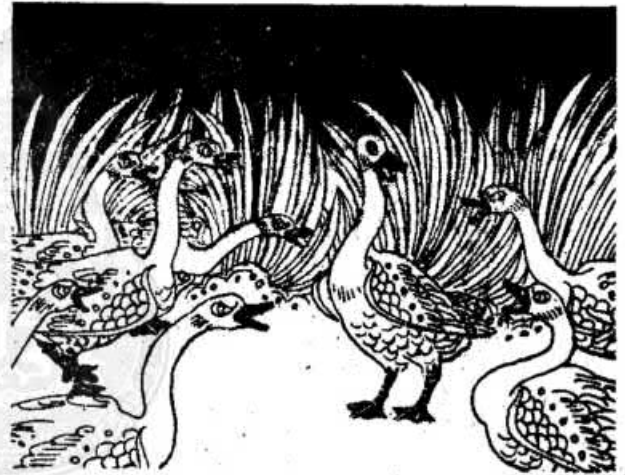
หงส์ทองทมองน้ำใจ
ขนแซมใหม่ไม่มรณา
บินลับกลันเข้าป่า
หงกรยาครองล้านคณ

หลงกลไม้พั่นวอด

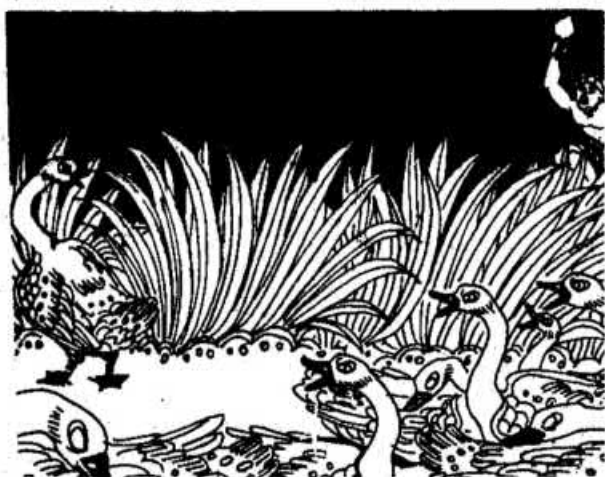

หลับเฝ้าท่านร่วมใจ
เราท่านใหญ่จะคอยเฝ้า
แล้วร้องปลุกเร่งเร็ว
เห็นพรานเข้ามาย้าย

พรานไพรไข้อยาย
ดักได้คล้ายคลาดหลบหนี
ท่านคืนมิรอร
เราฝูงนมเห็นพราน

หลอกเล่นเช่นท่านด้อย
พูดพล่อยพล่อยไม่เข้าการ
จะนอนให้สำราญ
น่านยามท่านอย่ากวใจ

พรานนกเวียนวน
แก่งดั่งกลุ่แสงได้
แล้วหลบแอบคบไม้
รอทำให้นันเปลือตัว

ฝูงท่านรำคาญเสียง
ส่งสำเนียงร้องก้องหว
พรานไพรไวป้อนตัว
ฝูงท่านท่วมัวต่อแย

จิกทงกนองอล
ต่างลืมนคนไม่เหลียวแล
พลันข่ายกระจายแต่
รวบรัดแน่นหนคทุกตัว

โลกีย์พ่ายบัณฺจน

ศุภณฺฑิตนาถอุทฺธาน
คิดทำงานเพื่อก้าวหน้า
ท่องไปในหนา
เห็นกวางบ้านอภิมรณ

ถ้าได้ไปน้อมเกล้า ฯ
พระผ่านเศวตฉัตร
ล่องลอยให้กวางคม
ด้วยกลิ่นธูปนาสงรว

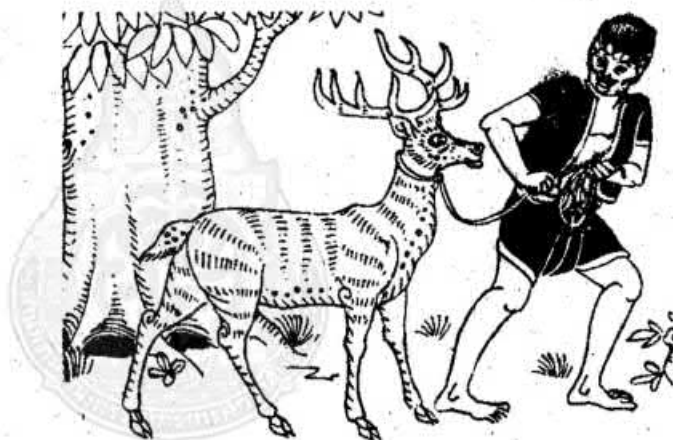

ทาม้าชนไบทวาร
พอกวาม่านคิตหนักหน่วง
แลบเลียหลงลมลง
เหมิจิตห้วงหวานโอชา

ลูปไล ไล่หญ้าอ่อน
 กำเป็นพ่อนบ่อนกว้างป่า
 กินเพลินเดินตามมา
 ถึงนคราด้วยหลงกล

คล้องห่วงบ่วงกระหวัด
 เค้นเร้งรัดแถวสดด
 ๕
 ถวายเบองบาทยคล
 ปันภูวคยลยินค

๕๔๗

สรรพเสริญาอุทธาน
 ความคิอ่านทานแสนดี
 อันสัตว์ในปฐพี
 เริงโลกีจะเสียการ

คนตีข้อมมีตาก

โคลงเรือเพื่อทวงหนี้
ชายคู่พหูกายา
น้องคจิตริชยา
เก็บกรวคมาท้อปloomปน

เหนื่อยหาพาชต่อไป
น้องสาโดยให้เล่ห์กล
โคลงเรือเพื่อสับสน
แกลังบักจนท้อตกคลอง

“พจเงินตกนา
ฉั่นเตลทําเพราะเหม่อมอง”
“ข้างมันเด็กนะน้อง
พี่ยังครองเราคงมี”

ผลบุญหนุนนำส่ง
ข่าวประมวงได้ปลาดี
นำมาขายศพ^{๖๘}
“ปลาอย่างนพเคยจอง”^{๖๙}

นำไปให้ภรรยา
ค้าท้องปลาตาจับจ้อง
หลาใจ “ไยดูทอง
ใบที่น้องหล่นนำไป

ย้อนย้ายได้คืนมา”
“ด้วยบุญญาท่านทำไว้
เทพเจ้าจึงคลาใจ
ส่งลาภใหญ่ให้คนดี”

ผู้นำดีเป็นศรีสง่า

ครั้งนั้นพระโพธิสัตว์
อุบัติเป็นพญาวานรใหญ่
บริวารนับหมื่นคนไพร
อาศัยกินมะม่วงริมธาร

ผลหนึ่งลอยตามน้ำไหล
ไปสู่ธารใสตรงสถาน
ราชาศรีดามนายพราณ
ไปรคปรานรสมะม่วงโอชา

พราณนำเสด็จสู่ป่าใหญ่
ภูวนัยประทับโคนพฤกษา
วานรยกพวกกันมา
กินมะม่วงโอชาเช่นเคย

เสนาเห็นลิงบังอาจ
โก่งธนูพิฆาตเด็กเหว
เหล่าลิงวิ่งโอดโศกเลย
พญาวานรเอยสังการ

ทอดร่างผูกเดาวัลย์เหนียว
เกาะเกี่ยวพดลขากล้าหาญ
สละร่างให้เหล่าบริวาร
ได้ข้ามฟากผ่านผองภัย

ฝ่ายลิงเทวหักกลันแก่ง
โคตรแรงจนพญาลิงใหญ่
เจ็บปวดจนจักษุขาดใจ
ราชาโปรตให้เยียวยา
ทรงสรรเสริญพญาวานร
สุนทรองอาจกาจกล้า
ผู้นำเป็นปรีชา
ประเสริฐสุดหาใครเทียม

การผิตอย่ำคิดทำ

มองเห็นชายพิการ
ด้วยดวงม่านอยากช่วยเหลือ

จึงว่าคำเอยเฟ้อ
ให้ชนนงบนหลังม้า

เขากลับชนชนบับ
ควมม้าหนีไปต่อหน้า
ปล่อยคนเจ้าบองม้า
แลตะลึงร้องเรียกไว้

“บอจเงบเรองน
อย่าพาที่ค่อไป
คนง่อยทงหลายไ้
จักลำบากพลอยชากนาน”

คิดแล้วก็เห็นจริง
หยุดม้า นั่งตรึกตรองการ

ลงไปไหว้กราบกราน
เจ้าของม้าอย่าโกรธเลย

นตีกให้โกตคนพาล

ฤาษีอยู่ศาลา
ในแนวป่าหิมพานต์
บำเพ็ญตบะมานาน
โดยวิเวกสุขสืบมา

ยังมีลูกแกะน้อย
กระโจนร่อยแฉ่นเรอขล้า
เสือเหลืองยืนขวางหน้า
ใจนึกว่า "หวานคอดู!"

ลูกแกะตื่นปราศรัย
เผื่อจิตใจเสือเอนดู
มันป่วนจวนคว่ำอยู่
"เข้านคู้ท่านสบายใจ"

เสือใหญ่ไซ้ร่ายแยกเขี้ยว
 "เอ็งใหญ่เจี๊วจริงแค่ไหน ?
 เขี้ยวบพางข้าทำไม ?
 จักต้องได้คืบฉับยี่ !"

"เรื่องไรที่ไหนกัน ?
 ก่หนูน้อยชุกค
 "พูดไปทำไมมี
 ตัวบ้านจะขยาเอ็ง"

เสือเหลืองนั้นกล่าวหา
 ลูกแกะว่ามาวคเก้ง
 เขี้ยวบพางแห่งตนเก้ง
 กินลูกแกะเป็นภักษา
 ฤาษีทราบตลอด
 เห็นโปรงปลอกภักษาลา
 เร่งหลีกคนพาลหนา
 พระศาสดาคริสต์สอนเอย

เสียบทองลงฝังหิน

ขายหนึ่งแสนตระหนี่
คิดขายที่ดินทอง
ได้เงินไปซื้อทอง
มาซ่อนไว้อิ่มใจครั้น

ฝังทองได้พุ่มไม้
แล้วหมั่นไปคุทุกวัน
คนงานสงสัยครั้น
แอบตามไปไ้รู้ทาง

ลักขายนายแล้วบุค
เห็นทองสุดสุดสำออง
ดีใจจับไม่วาง
ลักทองไปไม่รอรี

เจ้าของทองนาพบ
กายชวนขับทองไม่มี
จักทำฉันใด
แสนละเหี่ยเดียวกายทอง

เพื่อนบ้านมาปลอบใจ
“ทองมีไว้ในครอบครอง
ไม่ไข้จักเป็นของ
ท่านอย่างไรใคร่ครวญดู

เสียทองลงไข้พิน
ฝังในดินจิตปั่นป่วน
นึกปองเหมือนทองอยู่
ที่ทุกขร้อนคงผ่นคลาย

เหตุเบาความคิดผิดธรรม

เศรษฐีว่า “ทำมันอันธพาล
ทำงานกลางคืน ไม่นอนหลับ
บโมยอ่องเนาเอาทรัพย์สิน”
คนหลับแค้นใหญ่ไม่วาย

ความแค้นไปเผาข้าวเศรษฐี
ที่มีในนาฉิบหาย
ทั้งในยังฉางวอควาย
บ้านบ่อหลายเป็นจุณไป

ไปเผาโรงธรรมศาลา
ให้สาสมโกรธโทษใหญ่
เพราะเหตุเศรษฐีสร้างไว้
สมใจสมแค้นคำนึง

เศรษฐีไม่ขี้ขี้โกรธ
ไม่โจษกั้วร้าวกล่าวถึง
สร้างศาลาหลังใหม่แล้วจึง
รำพึงทำบุญสุนทรทาน

นิมนต์พระฉันภัตกิจ
กรวดนาอุทิศพิชฐาน
แก่คนถนอหวัดการ
ผู้ผลาญทรัพย์สองของเรา

ชายนั้นยินคำเศรษฐี
เข้าไปไถ่ขุขี้แล้วเล่า
ต่างฝ่ายขอโทษโกรธเอา
เหตุเบาความคิดผิดธรรม

สังขารนี้ไม่จีรัง

ครวญคร่ำว่าพรณนา
โอบีความจากไป
หังอุฐิตาตุไว้
กุด่างหน้าผเจกีย

ไม่วายคลายความเศร้า
ยังมีบ่าวบุญญาดี
หาทางอุบายที่
จะให้นายคลายเศร้าหมอง

ทำคูเหมือนเป็นบ้า
ที่เอาหญ้าจกมากอง
วัวควายชนท้องป่อง
ๆจะค้องกินอะไร

จ้าวนายให้เป็นห่วง
รีบไปหนองเหนียวบ่าวไว้
ขึ้นปล่อยลอยล่องไป
สติไพร่จะเลอะเลือน

หนุ่มบ่าวจ้าวบุญญา
ตอบวาจาไม่เลือนเฟือน
"วัวตายร่างยังเคียน
ไม่พินเพื่อนควรอาวรณ"

แต่คุณพ่อได้เท่า
ร่างเป็นเจ้าสุลิมรณ
ได้เท่ามิหยดหย่อน
บ่ห่อนว่างสร้างโสกศลย์
จ้าวนายได้ความคึก
บ่าวบั่นทิตปรีชาครัน
ครองตรีกนกได้พลัน
ว่าสังขารไม่จีรัง

เพื่อแก้ไขภัย

เล่นโศกโศกตามแก่ง
ด้วยเร็วแรงอย่างลึกลับ
ข้ามเกาะเลาะลัดไป
หาผลไม้มิทันทุกวัน

กุ่มภักดิ์วอนกุ่มภา
ว่า "พเจ้าเณศคุณ
แน่ที่ลงฮากหวานมัน
ถึงตัวมันจนขอกิน"

กุ่มภาทาลูบ
หลบแฝงกายอยู่ใต้หิน
ลวงล่อพานรินทร์
ถึงรู้ฮากข้อนกล

“นายจางจ้อปาก
ฉันทักอยากสละตน”
โลกมากเบื้คปากจน
เนื้อหนังย่นร่นบังตา

วานรจวชโอกาส
เผ่นพรคพราดไม่วรธา
เหยียบหัวเหยียกุนภา
โคตบนท่าผ้งสาคร

รอดตายได้หวุดหวิด
ไฉนความคิดพิจารณา
แก้ไขไม่อาทร
ระย่อห่อนท่อนท้อใจ
สอนใจให้เขาชวน
หมั่นค้นฝนปรีชาไว
อุปสรรคหากกราบไกล
จงแก้ไขใช้ปัญญา

จรรจบคอบกอบการโต

ยังมีแพะลูกอ่อน
หาสุกนอนหลับในดง
คาบเหยื่อเคี้ยวประจำ
ลูกอยู่ด้าแม่พราเตอน

“แม่ไปจะรีบกลับ
อย่าออกรับใครมาเยือน
จำนอย่าพันเพื่อน
เหมือนแม่บอกจึงออกไป”

หมาป่าแอบฟังความ
ลุ่มรอยตามเล่ห์สาไถย
คังคำแม่แพะไซ้
แกล้งกล่าวไปไข้เชิงกล

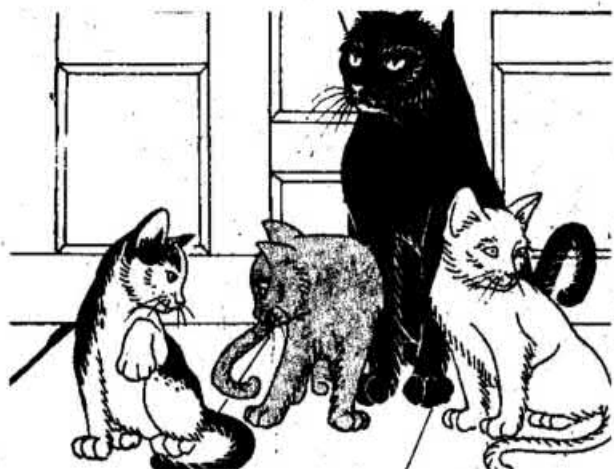
ลูกแพะผู้รอบคอบ
ไม่บานคอบระวังคน
ครุ่นคิดจิตจงน
คำแม่คนโยสัคคี

เมืองมอญบ่งเบงศา
เห็นหมาป่ามาราวี
หลบหลางทางดอยหน
คู่ทำที่จนแม่มา

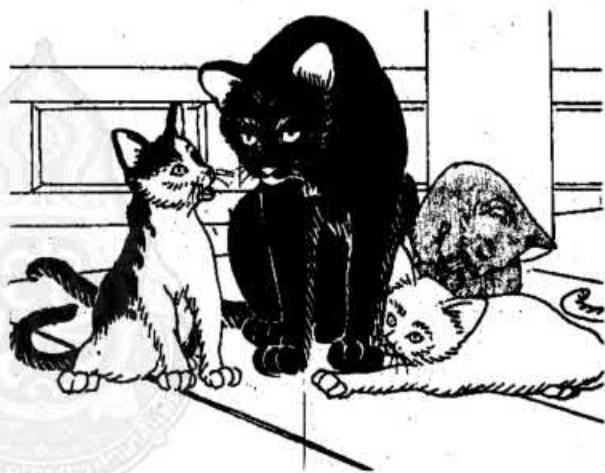
หมาป่าเสียท่าแล้ว
ออกวิ่งแน่นัวแจวเข้าป่า
แม่แพะนำเหยื่อมา
บ่อนลูกยาแอมมใจ
เรื่องนขบ่งชอบ
จงรอบคอบกอบการโค
พาทางหนที่โล
จะพันภัยไว้บัพญา

โห่สะตะยากยิ่ง

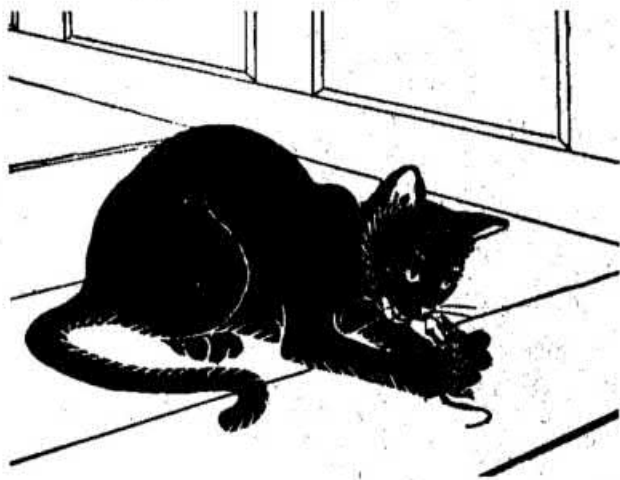
นางแมวแม่ลูกอ่อน
สอนลูกให้หิวใจบุญ
เว้นโกรธโหดหันหัน
รู้จักคุณค่าผู้อาร์

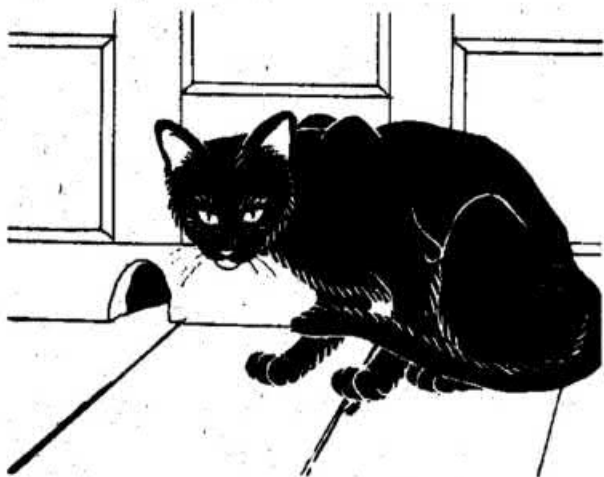
แมวน้อยคอยฟ่องแม่
“หนูทอแยลลู่สันค
แม่เตลอนันคอยท
แย่งอาหารพาลรังแก”

นางแมวไม่ถือความ

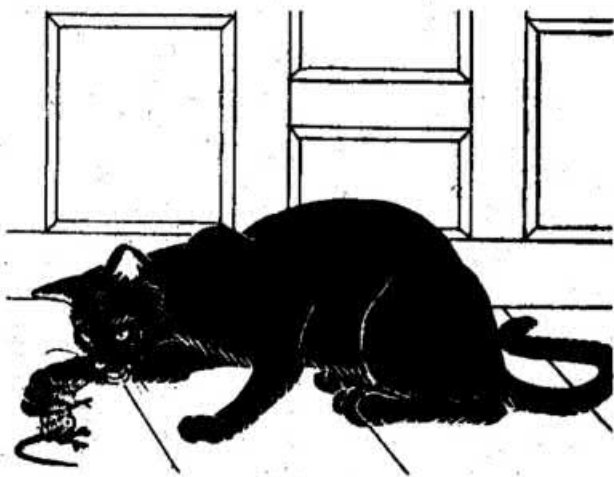
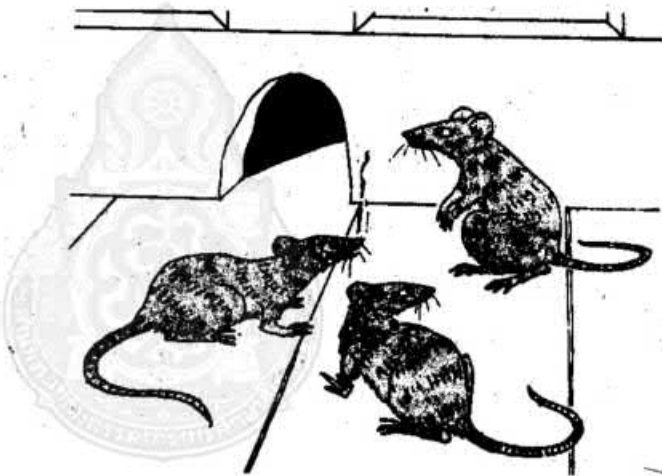
อาฆาตตามตอบกระแส
เห็นหนูไค้แค่แล
บางหนูแก้ก่าเรบใจ

อคว่านักกล้าเก่ง
คอยข่มเหงลูกแมวได้
แม่แมวยังปล่อยไป
ให้เขารู้อยู่สบาย

รวมหัวกันเหยยหยัน
“ยายแมวนั้นโง่เหลือหลาย
จับเราไม่เอาตาย
ปล่อยตัวไว้แกลังลูกมัน”

แม่แมวขึ้นเคือกคาล
โทสะพ่นขับเคี้ยวฟัน
ประกาศแค้นนั้น
“หนูโคตมันจะจับกิน”

คบคนดีเป็นศรีตัว

ชายสองคนค้นทางไปกลางน้ำ
คนหนึ่งมีคพร้าติดตัวได้
อีกคนหนึ่งมีอาหารสำราญใจ
ทั้งสองชวนกันไปเป็นเพื่อนทาง

พอดกบ่ายได้เวลากินอาหาร
คนมีข้าวรับประทานอยู่อย่าง
“ขอแบ่งหน่อย!” “อย่าพลอยรุ่มากทาง!
ในไพรกว้างตัวต้องหามากินนี่”

ไม่สมคิมิตรมุ่งหน้าคลาไคลต่อ
ออกข้อยอดนักยังหวังเต็มที
แลไปประจักษ์หนึ่ง “โศคที
อ้อ! คราวนี้ไม่ถึงที่จะออกตาย”

หากวิสัยคนตีมีสังสาร
แบ่งนาผองเพื่อนเป็นทานไม่หน่นหาย
มิต้องให้เอ๋ยขอพ้อวันวาย
อสมบายต่อทางกลางพนา

ไม่นานหนอพ่อคนที่มีข้าว
ถูกงูเหลือมใหญ่ยารักต่อหน้า
ร้อง "ช่วยด้วย! เพื่อนช่วยหน่อยเถิดนา!"
เพื่อนพันจุมรณาช่วยพันภัย

"ขอขอบคุณเพื่อนด้วยช่วยชีวิต
ไม่ถ้อจิตผูกโกรธเป็นโทษใหญ่
ได้เป็นเพื่อนร่วมทางมากกลางไพร
ขอภยทศกถวันทงมวลมา"

รักสบายเศร้าภายหลัง

ตะวันแย้มขอบฟ้า
 ลุกล้างหน้าพาเหนื่อยหน่าย
 พอใช้ให้เลื่องควาย
 ชั่งกะต่ายไม่ร้อนรน

ต้อนฝูงสู่ทุ่งใหญ่
 อยากใครได้จับอีกหน
 ฟังกายโคนไม้กรน
 ไม่กั้วลคนบโมย

ควายคำสำนักคุณ
 ออกวิ่งวันตะกายโกย
 ส่งเสียงสัญญาณไว
 ว่าบโมยมาเมียงมอง

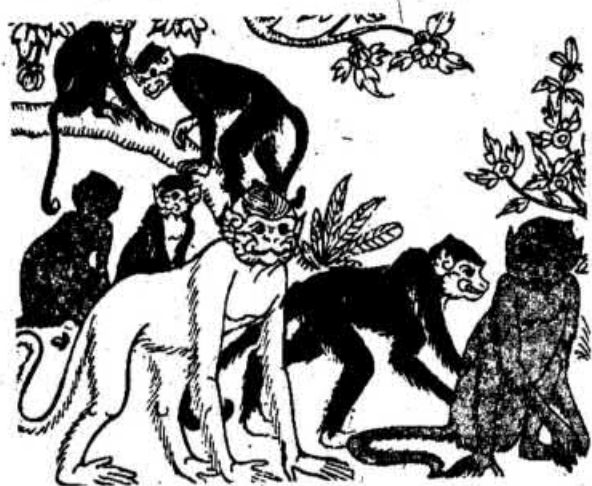
แค้นควายทำลายสุข
ผลุนผลันลูกเขมือบจ้อง
ตีควายไล่กลางร่อง
“อย่าเกี้ยวข้องน้ำจะนอน”

วัวควายไม่อินัง
พลาจเอนหลังหลับเสียก่อน
ฝูงใหญ่ปล่อยให้ร้อน
ควายเร่ร่อนเที่ยวหากิน

คนร้ายได้โอกาส
ช่วยกันกวาดค้อนไปส้น
ตกใจไม่ยลยิน
ต้องสูญสิ้นหมดคนเฒ่า

ได้นายตีพาพันภัย

สวาวานรไพร
ทั้งน้อยใหญ่มีจำฝูง
ห้อยโหนต้นไม้สูง
พดุงสาธูว์มั่งคั่งธาร

๕๕๕
เขตนเป็นท่งวน
ไว้เป็นส่วนราชอุทยาน
ขุนเคื่องเบื่องบหมาลย์
“เร่ประหารมันดล็ค”

ลึงใหญ่ไว้บัพญา
โน้มเพี้ยวควาเดาวลล
ปลายศูกเอวเร่ว
เด่นโตนพื๋มคางคา

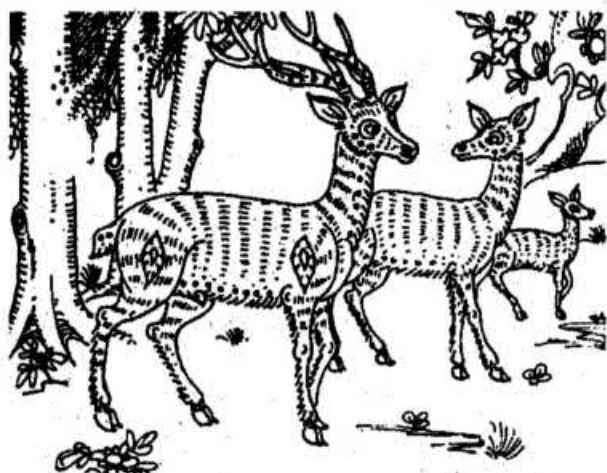
เดาว่าสับสนไม่พอ
เอาตัวค้ำกึ่งพฤษชา
ส่งเสียงให้สัตตยาณ
ศัตรูมารีบหลบหนี

พลลิงหงแปดหมื่น
วังแตกตื่นเป็นสังคลี
ได้ตามข้ามปลัธ
พระภูมิพินจอมอง

“ตัวท่านเป็นศิริจาดาน
ยังรู้การคิดปกป้อง
กันภัยให้ลูกน้อง
ควรยกย่องน่าใจสิง”

เว้นท่าลายย่อมได้คุณ

ช้างเขื่องฆ่าเลื่องเคิน
 เลียบลัดเนินแนวภูผา
 กวางทองส่องโสภา
 เคียงคู่มาพาบรวาร

บักโจพรานไค่ข่อง
 เล่าบ่วงคล้องปองประหาร
 กระชากลากทรมาน
 เลือคขึ้นข่านโหรนกายา

นางกวางวางวิ้งวน
 เลี้ยคู้ต่นช่วยรักษา
 สงสารสุดพรรณนา
 วอนพรานป่าขอขว

“หากปลดปล่อยคู่ข้า
จะสมนาคุณเต็มที่
เพชรรินจินตามณี
จะช่วยข่มกายกอง”

พาไปใกล้หลุมทรัพย์
อเนกนับสรรพสิ่งของ
พรานไพรใจลำพอง
ได้ครอบครองสินมากมาย

กลับเป็นเช่นเศรษฐี
บ้านช่องมีข้าเหลือหลาย
ด้วยเว้นมิทำลาย
นางกวางได้สนองคุณ

ปัญญาพาตัวรอด

หากินตามดินธาร
 สูงสุดมารสองเมื่อตัว
 แห้งของตัวสั้นรว
 วอนขอตัวหัวใจถึง

พญาจระเข้ใหญ่
 หมายเอาใจเมื่อทุกสิ่ง
 ไข่เล่ห์หลวงหลอกถึง
 “อย่าหนีงงเราไป

สิ่งโน้นมีผลไม
 ตกเหลือหลายผลใหญ่ใหญ่
 เราจักพาท่านไป
 เก็บกินได้ตามต้องการ”

หลงเข้ลกลกุ่มกัล
ลึงโลกบ่ก้าหงหาญ
พาออกนาลักมาน
หมายชนบักคักหัวใจ

ลึงบ่เห็นเสียท่า
ไยบ่ญญาโดยจับไว
“กูโน้นเห็นหรือไม่
แกงสคไสหัวใจเรา

ฝากแขวนกิ่งพดกษา
มะเคือบ่่าตรงหน้าเจ้า
อยากได้ว้ายไปเอา
ฝากเมียเจ้าเข้าไปยี้”
กุ่มกัลมีโลกจจริต
ลิมหลงคิดให้ด้วนดี
มั่งยังผ่นนท
ลึงยอกคักโคคพ่นพ่น

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน ชื่อ “นิทานภาพกายักษ์กลอน”
สำหรับชั้นมัธยมศึกษาชั้น ๕ กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือใน
โรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๒๑

(นายรังสฤษดิ์ เชาวนศิริ)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

เลขที่

๒๑๘: ๒๑-๒๒

พิมพ์ที่โรงพิมพ์สุสานวัดพร้าว

นายทำธร สิริกุล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

๒๖ มีนาคม ๒๕๒๒